

Rudolf

Af Lars Ahn Pedersen

"Rudolf er væk."

Min chefs ord river mig ud af en drøm, jeg har glemt i samme sekund, jeg åbner øjnene.

"Hvad for noget?" siger jeg.

"Schmidt, dit rensdyr er AWOL," siger Meyer med vanlig sans for at minde folk om sin militære fortid.

Jeg bander indvendigt og kravler ud af sengen. Jeg gider ikke engang beklage mig over, at han er gået ind på mit værelse uden at banke på først.

"Hvornår er det sket?"

Meyer kigger på sit ur. "Det blev opdaget for præcis ni minutter og 37 sekunder siden."

"Ved vi, hvordan det er gået til?"

Meyer ser blot på mig. Jeg har næsten opgivet at få et svar, da han siger: "Nogen stjal ham. Mød mig ved anlægget om fem minutter."

Han drejer om på hælen og forlader mit værelse, og det er først dér, at det slår mig: Lige nu må jeg være Meyers bedste bud på en hovedmistænkt.

#

Decemberkulden rammer mig lige i ansigtet, da jeg træder udenfor. Stik mod sædvane er alle havens lamper tændt. Dyrene og væsenerne er lukket inde for natten, så de tomme anlæg får stedet til at ligne en spøgelsesudgave af en zoo, hvad vi i realiteten også er.

Vi er den zoologiske have, der ikke eksisterer - fyldt med skabninger, der officielt set heller ikke er til. På vej mod Rudolfs fold passerer jeg enhjørningerne, mammutterne, sabeltigrene, og længere henne aner jeg bygningen med vores havfruer og havmænd.

Meyer hæver øjenbrynene, da jeg ankommer til folden og ser, hvad jeg har på.

"Glædelig jul, Schmidt," siger han. "Jeg går ud fra, der er en forklaring."

Da jeg skulle klæde mig på, fulgte jeg en pludselig indskydelse, så i stedet for mit normale arbejdstøj er jeg lige nu iført en julemandsdragt.

"Det plejer at have en beroligende effekt på ham," forsøger jeg, men jeg er ikke engang selv sikker på, at det er den egentlige årsag.

Til min overraskelse er Natalie også til stede. Hun er leder af vores marinbiologiske afdeling, så umiddelbart aner jeg ikke, hvad hun skal her, da hendes speciale er de førnævnte havfruer og havmænd.

"Schmidt," siger Meyer. "Jeg har anmodet Natalie om hendes assistance, da vi kan få brug for hendes viden vedrørende visse personkredse, som vi ikke er i kridthuset hos."

Jeg kigger spørgende på Natalie, som bestemt ikke ligner én, der er dukket op af egen fri vilje.

"Inden jeg kom hertil, var jeg medlem af en dyreværnsorganisation," forklarer hun, hvilket blot forvirrer mig endnu mere.

Meyer nyder tydeligvis situationen. "Og ikke en hvilken som helst organisation. En af de militante og fanatiske af slagsen, som satte ild til laboratorier og overfaldt forskere. Hun forsøgte at infiltrere os, men blev afsløret. Ledelsen overvejede, hvad de skulle gøre med hende og kom

frem til, at hendes viden om marinbiologi var så værdifuld, at det var synd at lade den gå til spille. Så de tilbød hende et job og opdagede, at hendes idealisme havde et prisskilt."

Natalie sender Meyer et blik, der kunne give vores Medusa kamp til strengen. Men jeg bemærker også, at hun ikke modsiger ham, så jeg må gå ud fra, at hans historie er sand. Jeg er så forbløffet over denne oplysning, at jeg er lige ved at glemme, hvorfor jeg er her.

Jeg ser mig omkring i folden. Det er ikke mere end fire timer siden, at jeg sagde godnat til Rudolf, og nu er han væk. Det er nærmest som om, han aldrig har været til.

"Hvordan skete det?" spørger jeg.

Meyer fnyser. "De er simpelthen kørt ind gennem vareindgangen, har hentet ham og er kørt ud igen, uden at vores fantastiske vagtpersonale har opdaget noget. De har benyttet alle de rigtige koder, så alt tyder på, at de har haft insiderviden."

"Nogen mistænkte?" siger jeg og forsøger at lyde rolig.

"Bortset fra dig?" siger Meyer nonchalant.

Jeg synker. "Ja, bortset fra mig."

Meyer kigger over på Natalie. "Kan nogen af dine gamle kumpaner være involveret?"

Hun ryster på hovedet. "Jeg tvivler på det. Bevægelsen er mere eller mindre gået i opløsning. Der er måske kommet nye, unge kræfter til, men de er hverken erfarne eller organiserede nok til at udføre en aktion som denne."

"Okay," siger Meyer. "Andre input?"

"Hvilke? Så som at tilkalde politiet?" siger hun uden at foretrække en mine.

Vi holder alle masken et øjeblik, før vi begynder at grine. At involvere politiet, når man er en illegal zoologisk have, er en ikke mulighed.

Meyer er selvfølgelig den første til at blive alvorlig igen. "Ifølge gps'en i Rudolfs halsbånd befinder han sig i en skov omkring 20 kilometer herfra. Det betyder enten, at de har sluppet ham fri, eller at han er stukket af fra dem. Ledelsen har bedt mig om at sammensætte en task force, der kan indfange Rudolf, før offentligheden får kendskab til hans eksistens. Vi tager af sted, lige så snart bilen er blevet gjort klar."

Det varer lidt, før jeg helt fatter indholdet af hans besked. "Vent lidt," siger jeg. "Er vi din task force?"

"Kan du se andre til stede?" siger han.

"Jamen, jeg troede, at jeg var en af de mistænkte," udbryder jeg.

"Schmidt," siger Meyer, "jeg fjernede dig fra listen i det sekund, jeg så dig sove sødt i din seng. Hvis du havde haft noget med dit rensdyrs forsvinden at gøre, burde du være over alle bjerge med ham nu."

"Jeg kunne være blevet tilbage for at få et alibi," hører jeg, utroligt nok, mig selv sige.

Meyer stirrer på mig og ligner for første gang en mand, som er blevet hevet ud af sin seng flere timer for tidligt.

"Så stor tiltro til din intelligens har jeg heller ikke, Schmidt," siger han blot og går sin vej.

#

Rudolf blev skabt på grund af et smuthul. Debatten om genmanipulation havde raset i årevis, men til sidst lykkedes det regeringen at samle et spinkelt flertal for et forbud. Loven blev hastet igennem, før nogen kunne nå at ændre mening, så det var først bagefter, at det gik op for politikerne, at teksten kun nævnte mennesker, men ikke dyr.

Inden længe dukkede de første enhjørninger op på markedet. De var en populær

konfirmationsgave det år. Snart havde vi også en levende udgave af Den lille Havfrue, og derefter gik der sport i at vække så mange sagn- og fortidsdyr som muligt til live.

Ikke alle var dog lige egnede - en erfaring som forskerteamet bag den første grif gjorde sig, da de blev flået fra hinanden af deres egen skabning. Griffen nåede at dræbe yderligere 11 personer, inden en af forsvarrets kamphelikoptere skød den ned. Tragedien forhindrede dog ikke et andet team i at fortsætte arbejdet, og vores eget eksemplar er en af vores mest populære attraktioner. Vi har dog sørget for at klippe dens vinger.

Så gik det anderledes fredeligt for sig i det butikscenter, hvor jeg var ansat som vagt. Her nøjedes vi med at anskaffe os Rudolf.

Jeg havde også tjansen som julemand, så centerledelsen fandt det naturligt, at jeg skulle tage mig af ham. Jeg blev ikke spurgt på forhånd, men jeg klagede ikke. Det betød trods alt, at jeg kunne skifte min lille lejlighed ud med en hytte i skoven.

Og så var der Rudolf. Han var kun en kalv, da han kom, men allerede dengang var der noget særligt ved ham – og ikke kun på grund af hans røde I-ved-nok, som selv i dagslys havde et pink skær ("Ellers ligner han bare ethvert andet rensdyr," lød forklaringen). Jeg skal ikke sige, om det var hans natur, eller noget hans skabere havde fremavlet, men Rudolf var utrolig nem at have med at gøre.

Han var rolig, kælen, glad for børn, og de var glade for ham. Han var et hit fra dag et, og højdepunktet var altid, når lyset blev dæmpet i julelandskabet, så kunderne kunne se, hvordan hans næse glødede i mørket, mens jeg foregav at være faret vild og kaldte på ham.

Resten af året hyggede vi os bare sammen ude i skoven. Det var det perfekte liv, selv om jeg indrømmer, at jeg gerne slipper for at høre den sang igen ...

Læs resten af novellen i *Månebase Rødhætte* (Science Fiction Cirklen, 2012)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/) Licens.